

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sž/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200883
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200883.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Y. P., bytom U. XXXX/XX, XXX XX W. B. T., proti žalovanému: súdny exekútor JUDr. Pavol Crkoň, Exekútorský úrad Jesenského 7371/2, 911 01 Trenčín, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/117/2012-26 zo dňa 13. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/117/2012-26 zo dňa 13. februára 2013, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Krajský súd v Žiline zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, ktorým mal žalovaný zamietnuť jeho žiadosť o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov. Krajský súd takto rozhodol, keď poukázal na to, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, nie verejnej správy a že z exekučného poriadku ako i zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva oprávnenie exekútora rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb v oblasti verejnej správy. Vzhľadom k tomu exekútor nie je osobou povinnou v zmysle § 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a teda nemôže dôjsť ani k naplneniu predpokladu vydania rozhodnutia o odmietnutí poskytnutia informácie podľa § 18 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline podal odvolanie žalobca a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie ako nezákonné zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na články 1, 7, 14, 154c, 152 Ústavy Slovenskej republiky ako i znenie ust. § 2 ods. 1, 2, 3 ako i § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Ďalej uviedol, že má za to, že názory krajského súdu a tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sporných otázkach o právomoci súdu a exekútora nie sú vecne správne, lebo samotné rozhodovanie exekútora o právach a povinnostiach vyplývajúcich z infozákona v spojení s rozhodovaním v zmysle správneho poriadku je výkonom verejnej štátnej správy, taktiež rozhodovacia činnosť (najmä o trovách exekučných konaní) a faktická činnosť exekútora v exekúciách je výkonom

verejnej štátnej moci ako „orgánu štátu“, za ktorý aj štát hmotnoprávne zodpovedá. Preto všetky orgány štátu sú povinnými osobami v zmysle § 2 ods. 1 infozákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl. O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 246c ods. 2 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné v danej veci vyhovieť a to z nasledovných dôvodov :

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa ustanovenia § 104 ods. 1 O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 a 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní sudy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

V občianskom súdnom konaní sudy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 1 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z podaného návrhu vyplýva, že žalobca sa cíti ukrátený na svojich právach v dôsledku postupu žalovaného v súvislosti s infožiadostou, na ktorú žalovaný nereagoval, čím došlo podľa žalobcu k vydaniu fiktívneho rozhodnutia žalovaným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že exekútor nie je povinnou osobou v konaní v zmysle ustanovenia § 2 zákona č. 211/2000 Z. z. a preto nie je možné o takomto návrhu žalobcu pozitívne v jeho prospech vo vzťahu ku žalovanému exekútorovi rozhodnúť, pretože výkon činnosti exekútora je potrebné považovať za výkon moci verejnej a nie výkon v oblasti verejnej správy. Tento záver vyplýva z právomoci súdu v občianskom súdnom konaní (§7 ods. 1, 2 O.s.p.), ako aj z bližšej špecifikácie predmetu správneho súdnictva, tak ako sú vymedzené v príslušných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca sa preto mylne domnieva, že exekútor nereagovaním na jeho

infožiadosť vydal tzv. fiktívne rozhodnutie. Rozhodovanie o podanom návrhu preto nemôže byť predmetom preskúmavacieho konania v správnom súdnictve v konaní o žalobách. Ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť (§ 103, § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Preto krajský súd postupoval správne, keď konanie vo veci zastavil z uvedených zákonných dôvodov.

Nakoľko z obsahu návrhu tiež nevyplýva, že by išlo o sťažnosť na činnosť exekútora v exekučnom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že potom je aj úvaha krajského súdu správna, keď dôvodí, že na vybavenie žiadosti žalobcu nie je podľa § 218a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov príslušná ani Slovenská komora exekútorov, ktorej by bolo možné v súlade s § 104 ods. 1 veta druhá O.s.p. vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania postúpiť.

Vzhľadom na to, že neboli zistené také vady konania pred krajským súdom, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a ani námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd rozhodnutie krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako súladné so zákonom potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní úspech nemal a odporcovi zo zákona náhrada trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.